Ἐκβαθύνεται ἡ κοίτη τοῦ Ρήνου γιὰ τὰ τουριστικὰ ποταμόπλοια

ΝΤΟΥΙΣΜΠΟΥΡΓΚ. — Ὁ Ρῆνος δὲν εἶναι μόνον διεθνὲς, τουριστικὸ ἀξιοθέατο μὲ τὰ ἀμπέλια καὶ τοὺς πύργους ποὺ ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς πλωτοὺς ποταμοὺς τῆς Εὐρώπης. Χιλιάδες πλοῖα ταξιδεύουν ἐκεῖ κάθε χρόνο μὲ τὴν φορὰ τοῦ ρεύματος καὶ ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ συνδέουν μὲ τὴν διακίνηση ἐμπορευμάτων, τέσσερες χῶρες: Τὴν Γαλλία, τὶς Κάτω Χώρες, τὴν Ἑλβετία καὶ τὴν Δυτικὴ Γερμανία. Ἂν ἐξαρτιόταν ἀπὸ τοὺς πλοιάρχους τῶν ποταμοπλοίων, τοῦ Ρήνου, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ποταμὸς δύο φορὲς πιὸ βαθύς. Ἰδίως στὸ ρωμαντικὸ τμῆμα τῆς διαδρομῆς, στὴν περιοχὴ τῆς Λορελάϋ. Ἐκεῖ γίνονται διαρκῶς γεωτρήσεις μὲ πλοῖα, γιὰ τὴν ἐκβάθυνση τοῦ διαύλου. Ἀπὸ τὸ 1974 μόνον, ἀνέσυραν καὶ μετέφεραν πέντε πλοῖα γεωτρήσεων 450.000 τετραγωνικὰ μέτρα ἔδαφος. Στὴν ἐργασία αὐτή, ποὺ εἶναι συνήθως δύσκολη, δοκιμάστηκαν μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὰ μηχανήματα πεπιεσμένου ἀέρα τῆς Ντεμάγκ. Οἱ συμπιεστὲς τῆς Ντεμάγκ παρέχουν ἐνέργεια, εἶναι δὲ τοποθετημένοι στὰ πλοῖα. Οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἐκβάθυνση τοῦ διαύλου τοῦ Ρήνου πρόκειται νὰ περατωθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Τὸ πρόβλημα τῆς τρομοκρατίας καὶ οἱ Γερμανοὶ τρομοκράτες

Δηλώσεις τοῦ συγγραφέως Γκύντερ Γκρὰς

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΗΝ «ΗΡΩΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΩΝ

ΜΙΛΑΝΟ. (Ἰδ. Ὑπ.). Ἡ τρομοκρατία καὶ τὰ αἴτιά της ἀπασχολοῦν τὴν στιγμὴν αὐτὴν κατὰ κύριον λόγον τὴν Γερμανικὴν κοινὴν γνώμην. Πολιτικοὶ συζητοῦν, ἐπὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς καταπολεμήσεώς της, ἐπιστήμονες ἐπιχειροῦν νὰ διερευνήσουν τὰ αἴτιά της καὶ συγγραφεῖς ἀναζητοῦν τὴν σημασίαν της.

Ὁ Γκύντερ Γκρὰς ὁ σημαντικότερος τῶν συγχρόνων Γερμανῶν συγγραφέων ἐξεφράσθη ἐπαινεημμένως ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ προειδοποίησεν, «ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ προβάλλονται, ἡ ἀπανθρωπία, ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τρομοκρατίας».

«Μία ὀλιγάριθμος ὁμὰς ἀνθρώπων αὐτοανακηρύσσεται εἰς ἐκλεκτὴν καὶ τονίζει: 'Ομιλοῦμεν ἐξ ὀνόματος τοῦ λαοῦ, δικά ζομεν ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν πάρει ἀπὸ κανέναν τὴν ἐντολὴν πρὸς τοῦτο, καὶ σκοτώνουμε γιὰ τὸ λαό».

Ὁ κ. Γκύντερ Γκρὰς διετύπωσε τὰ ἀνωτέρω ὁμιλῶν ἐνώπιον Ἰταλικοῦ ἀκροατηρίου, εἰς τὴν Σοσιαλιστικὴν λέσχην «Σίρκολο ντέ 'Αμίτσης» τοῦ Μιλάνου, ἐνώπιον δηλαδὴ ἐκπροσώπων ἑνὸς λαοῦ, ποὺ καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μακροῦ χρόνου ζῆ ἐντατικὰ τὸ πρόβλημα τῆς τρομοκρατίας.

Ἡ τρομοκρατία εἶπεν δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸν πρόβλημα τῆς ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας ἀλλὰ καὶ ἄλλων χωρῶν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἀλλ' οὔτε πρέπει νὰ θέτη ἐν κινδύνῳ τὸ κράτος, ἐφ' ὅσον διαγνώσωμεν τὸν κίνδυνον αὐτὸν ἐγκαίρως τὸν ἀναλύσωμεν καὶ τὸν κατονομάσωμεν θαρραλέως.

Πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνον, κατὰ τὸν κ. Γκύντερ Γκράς, εἶναι κάτι ἄλλο. Τὸ γεγονὸς δηλαδὴ, ὅτι μολονότι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία, οὔτε καὶ ἡ παραμικρὴ ἀπόδειξις ἢ ἔνδειξις φόνου, οἱ αὐτοκτονήσαντες εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Σταμχάϊμ τρομοκράται Ἀνδρέας Μπαάντερ, Γκούντρουν Ἐνσλίν καὶ Γιὰν Κάρλ Ράσπε ἐμφανίζονται ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης ἀνοικτὰ ἢ συγκεκαλυμμένα ὡς δολοφονηθέντες ἐν ψυχρῷ. Ἡ ἀνευθυνότης αὐτῶν ὡρισμένων ἀτόμων καὶ μερίδος τοῦ διεθνοῦς τύπου εἶναι μοιραῖον νὰ κατευθύνη τὴν νέαν γενεὰν εἰς μίαν λανθάνουσαν ἀναγκαιότητα δημιουργίας μαρτύρων, ποὺ θὰ ἐκδηλωθῆ καὶ θὰ ἔχη συνέπειας πολὺ πέραν τῶν γερμανικῶν συνόρων, εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸν διεθνῆ χῶρον.

Ὁ κ. Γκρὰς, ἐτόνισεν, ὅτι ὁ μέγας κίνδυνος ἐγκειται εἰς τὴν παραπλάνησιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἰδία τῆς νέας γενεᾶς μὲ τὴν ἀπατηλὴν αἴγλην ψευδοηρώων. Τὸ κίνδυνον αὐτόν, ὡς εἶπεν εἰς τὸ ἀκροατήριόν του, τὸν ἔζησεν προσωπικῶς ὁ ἴδιος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἀμστέρνταμ πρὸ μηνῶν ὅταν μετέβει ἐκεῖ διὰ νὰ δώση μίαν διάλεξιν. Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχεν αὐτοκτονήσει εἰς τὰς φυλακὰς ἡ τρομοκράτις, Οὔλρικε Μάϊνχαφ, καὶ οἱ ἐπιτήδειοι καὶ ἐνδιαφερόμενοι εἶχον, διαδόσει καὶ τότε τὸν μῦθον, ὅτι αὕτη εἶχεν δολοφονηθῆ. Μεταξὺ τῶν φοιτητῶν ὑπῆρχε καὶ μία ὁμάς, ἡ ὁποία ἐκράτει τὴν φωτογραφίαν τῆς Μάϊνχοφ καὶ ἕνα πλακάτ μὲ τὴν φράσιν: «ἔπεσε στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ φασισμοῦ». Εἶχα μὲ τὴν ὁμάδα αὐτὴ τῶν νεαρῶν φοιτητῶν μίαν συζήτησιν καὶ τοὺς εἶπα καὶ ἐλπίζω ὅτι τοὺς ἔπεισα, ὅτι τὸ πλακάτ τους ἀποτελεῖ μεταθανάτιον προβολὴ ἐναντίον ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ πραγματικὰ καὶ στ' ἀλήθεια ἔπεσαν στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ φασισμοῦ, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτοὶ ἦσαν Ὁλλανδοί Γάλλοι, Γιουγκοσλάβοι, ἢ Ἕλληνες ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς ἀντιστάσεως ἢ Γερμανοὶ ἀντιχιτλερικοὶ ἢ Ἰταλοὶ ἀντιμουσουλινικοί.

Λίγο ἀργότερα ὅπως ἀνέφερεν ὁ κ. Γκρὰς εἶχεν μίαν συζήτησιν μὲ συντάκτας τῆς μεγάλης ἐφημερίδος τοῦ Ἀμστερνταμ, «Χαντελσμπλάτ» κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονίση κάτι τὸ ὁποῖον ἄφορα, ὡς εἶπεν, εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ὅτι δηλαδὴ καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις τῶν φωτισμένων δημοσιογράφων καὶ Πολιτικῶν, ὄχι μόνον τῆς Ὁλλανδίας, ἀλλ' ὅλης τῆς Εὐρώπης εἶναι νὰ πιάσουν, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὰ κέρατα τὸν Ταῦρον τοῦ ἀριστεροῦ φασισμοῦ καὶ νὰ θέσουν ἔτσι τέρμα στὴν ἀδικαιολόγητη δημιουργία ψευδομαρτύρων.

Ὅπως ἐτόνισεν ὁ κ. Γκρὰς ἐνώπιον τῶν Ἰταλῶν ἀκροατῶν του ὑπάρχει τόση πολὺ περιφρόνησις ἔναντι τῶν ἀνθρώπων καὶ τόσος κυνισμὸς εἰς τὸ ἀντιφασιστικὸν ἡρωϊκὸν ψεῦδος τῆς τρομοκρατίας, ὥστε αὐτὸ τοῦτο νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀριστεροῦ φασισμοῦ.

Ὁ κ. Γκὺντερ Γκρὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας του ὑπερημύνθη ἐπίσης τοῦ νόμου, διὰ τοῦ ὁποίου, μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ βιομηχάνου Σλέγιερ ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς κρατουμένους τρομοκράτας κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔξω κόσμον.

Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐτόνισεν ὁ κ. Γκράς, ἐπίστευα ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις κάθε ἐπαφῆς τῶν κρατουμένων τρομοκρατῶν μετὰ τῶν συνηγόρων των θὰ ἀπετέλει ἀποτελεσματικὸν μέσον καταπολεμήσεως τῆς τρομοκρατίας, καθόσον εἶχεν ἀποδειχθῆ ἡλίου φωτεινότερον, ὅτι «ἀπὸ τὰς φυλακὰς μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συνηγόρων ὠργανώνοντο καὶ νέα τρομοκρατικὰ ἐγχειρήματα».

Ὅταν συμβαίνει κάτι παρόμοιον σήμερον εἰς τὴν ὁμοσπονδιακὴν Δημοκρατίαν τῆς Γερμανίας, αὔριον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἢ ἀλλαχοῦ ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ λαμβάνει μέτρα προστασίας, κατέληξεν.

ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Μεγάλος μπελᾶς νὰ βρῆς πετρέλαιο μέσα σὲ κτῆμα σου

ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ

ΚΟΡΦ ΚΑΣΤΑ ('Αγγλία). Ὅσον περισσότερον ἐρευνοῦν εἰς τὰ κτήματα τοῦ Τζὰκ Ρύδερς, τόσον περισσότερον πετρέλαιον εὑρίσκουν. Μία μεγάλη γεώτρησις κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων κατέστησε τὸ κτῆμα Οὐοὺτς τὴν μεγαλυτέραν χερσαίαν πετρελαιοπηγὴν τῆς Βρετανίας. Φυσικά, δὲν συγκρίνεται μὲ τὰς θαλασσίας πετρελαιοπηγὰς τῆς χώρας, ἀλλὰ τὸ ἀπόθεμα τῶν πετρελαίων της ὑπολογίζεται εἰς 1 δισεκατομμύριον δολλάρια.

Ὁ Τζὰκ Ρύδερς εἶναι ἤδη πλούσιος ἄνθρωπος, κάτοχος μεγάλων ἐκτάσεων εἰς τὸ Κὸρφ Κάστλ, εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Ἀγγλίαν. Πολοὶ συντοπῖται του τὸν θεωροῦν ὡς τὸν εὐγενῆ τῆς περιοχῆς. Ἐν τούτοις, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πετρελαίου δὲν πρόκειται νὰ τὸν καταστήση πολὺ πλουσιώτερον.

Ὅταν, τῷ 1948, ἐθνικοποιήθη σαν εἰς τὴν Βρετανίαν τὰ ὀρυχεῖα, ἐθνικοποιήθησαν καὶ ἄπαντα τὰ ὀρυκτὰ κάθισμα. Τοῦτο σημαίνει ὅτι μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν πετρελαίων εἰς τὰ κτήματά του, ὁ Ρύδερ δὲν θὰ ἔχη εἰμὴ μερικὰς χιλιάδας λιρῶν ἐτησίως ὡς ἐνοίκιον διὰ τοὺς χώρους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ διανοιγοῦν τὰ φρέατα, ἐνῶ, ἐὰν τὰ κτήματά του εὑρίσκοντο εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, θὰ ἐλάμβανε ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἀντλουμένων πετρελαίων.

«ΜΕΓΑΛΗ ΦΑΣΑΡΙΑ»

Δὲν εἶναι, ὅμως, αὐτὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐνοχλεῖ τὸν Ρύδερ, ἕνα λαϊκὸν καὶ σεμνὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐνδύεται ὡς οἱ ἐντόπιοι χωρικοί, μὲ «καρρὼ» ὑποκάμισον καὶ δερματίνην ζακέττα.

«Ἀρχικῶς, ἐθεώρησα ὅτι αἱ προοπτικαὶ ἦσαν θαυμάσιαι καὶ ὅτι ὁ χῶρος αὐτὸς θὰ παρῆγε κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ ὠφέλει ὁλόκληρον τὴν χώραν, εἴτε θὰ ἐκέρδιζα προσωπικῶς χρήματα εἴτε ὄχι», ἔλεγε, πρὸ ἡμερῶν εἰς ἐπισκέπτας του. «Τώρα, ὅμως, αἱ ἰδέαι μου ἤλλαξαν. Εἶναι μεγάλη φασαρία».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ρύδερς δὲν ἔχει ἀλλάξει πολύ. Ἀλλὰ ὁ Οὐῶλτερ Πίττμαν, ὁ ὁποῖος διέτρεφε κτήνη εἰς τὴν περιοχὴν εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται τώρα γεωτρήσεις καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπὶ 30 ἔτη «κολλήγος» εἰς τὸ Κτῆμα Οὐοὺτς, ἀξιοποιήσας περὶ τὰ 200 στρέμματα γῆς, λέγει ὅτι αἰσθάνεται πικρίαν. «Ἔκαμα — λέγει — ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ Ρίτσαρδ, καὶ τώρα δὲν θὰ κερδίσω οὔτε μίαν πέννα ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ πετρέλαιον».

Αἱ ἑταιρεῖαι Μπρίτις Πετρόλεουμ καὶ Μπρίτις Γκάζ, αἱ ὁποῖαι ἐξερευνοῦν τὸ κτῆμα ἐνόμιζαν ὅτι οἱ πετρελαιοπηγαί του θὰ παρῆχον περὶ τὰς 4—5 χιλιάδας βαρελίων ἡμερησίως. Τώρα, ὅμως, ὑπολογίζουν ὅτι θὰ ἀντλοῦν περὶ τὰς 10.000 βαρελίων ἡμερησίως. Ὅταν ἡ παραγωγὴ ἀρχίση, πιθανῶς τὸ φθινόπωρον, θὰ διαρκέση περὶ τὰ 15 ἕως 20 ἔτη.

Τὸ Κτῆμα Οὐοὺτς εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου μιλίων ἀπὸ τὸ χωρίον Κὸρλ Κάστλ ἔν γραφικὸν χωρίον μὲ οἰκίας ἀπὸ γκρίζαν πέτραν, πλησίον τῶν ἐρειπίων ἑνὸς πύργου τοῦ 12ου αἰῶνος. Ἀπὸ τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἔλαβε τὸ ὑλικὸν του ὁ συγγραφεὺς Τόμας Χάρδυ. Οἱ ἐντόπιοι ζοῦν μὲ συντροφιὰν τοὺς τοπικοὺς των θρύλους.

Τὸ σημαντικώτερον ἱστορικὸν των ἐπεισόδιον συνέβη πρὸ 1.000 ἀκριβῶς ἐτῶν: τὸν Μάρτιον τοῦ 978, ὁ τότε βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἐδολοφονήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κυνηγίου. Οἱ ἱστορικοὶ πιστεύουν ὅτι ἐφονεύθη κατὰ διαταγὴν τῆς μητρυιᾶς του, Ἐλφέδρας, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἀναβιβάση εἰς τὸν θρόνον τὸν ἰδικόν της υἱόν, τὸν Ἔθελρεδ.

Ἐνῶ ὁ νεκρὸς τοῦ 15ετοῦς βασιλέως εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς προκύνημα, μία τυφλὴ γυνὴ ἀνέκτησε τὴν ὅρασίν της. Ἔκτοτε, ὁ νεκρὸς βασιλεὺς ἀνεκηρύχθη ἅγιος.

Καθ' ὅλον τὸ τρέχον ἔτος, ἐνῶ τὰ γεωτρύπανα θὰ κάμνουν τὴν δουλειάν των, ἀθέατα, ἀνάμεσα εἰς τὰ πεῦκα, ἡ πολίχνη Κὸρφ Κάστλ θὰ ὑποδέχεται δεκάδας χιλιάδων ἐπισκεπτῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν νὰ παρακολουθήσουν τὰς συναυλίας, τοὺς λαϊκοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτάς, τὰς ὁποίας ὀργανώνουν οἱ χωρικοὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 1000ετηρίδος τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου.

«Πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἐφοβούμεθα ὅτι τὸ χωριό μας θὰ ἐγέμιζεν ἀπὸ θορυβώδεις ἐργάτας τῶν πετρελαιοπηγῶν ἢ ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν φλογῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑψοῦντο ἕως 60 μέτρα, εἰς τὸν ἀέρα», λέγει εἷς χωρικός. «Τώρα, ὅμως, βλέπομεν ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ συμβῆ. Οἱ ἐργάται τῶν πετρελαιοπηγῶν μᾶς κάμνουν, μὲ τὴν συμπεριφοράν των, νὰ τοὺς βλέπωμεν ὡς ἀγρότας, ὅπως εἴμεθα καὶ ἡμεῖς».

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
ΑΓΟΡΑΙ·ΠΩΛΗΣΕΙΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 66 • ΤΗΛ. 73·365

ΣΥΓΚΕΡΑΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ

Ὁ διάλογος βασικὸς ὅρος γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου

ΑΠΟΨΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ. Στὴ Γερμανία ὁ πληθυσμὸς τρομοκρατημένος ἀπὸ τὶς τραγωδίες τοῦ Μογκαντίτιο,, τοῦ Σταμμχάϊμ, τῆς Μιλούζης, καταδιώκει τὰ «ἀπολωλότα τέκνα του» ποὺ ἔγιναν δολοφόνοι. Στὴν Πραιτώρια, σκληρύνεται ἡ καταπίεση. Στὸ Κάϊρο οἱ μουσουλμάνοι θεολόγοι ὑποστηρίζουν τὴ θανατικὴ καταδίκη τῶν μοιχαλῶν καὶ ζητοῦν ἕναν «ἱερὸ πόλεμο» ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ — παρὰ τὴ «χερονομία» τοῦ προέδρου Σαντάτ.

Στὴν Περσία, οἱ φοιτητὲς πυροβολοῦν τὰ αὐτοκίνητα μὲ τὰ ὁποῖα κορίτσια καὶ ἀγόρια ταξιδεύουν μαζί, καὶ ζητοῦν τὴν ἐπιστροφὴ στὶς παραδόσεις. Εἶναι κρίση πολιτισμῶν ἢ πολιτισμοὶ τῆς κρίσης; Μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, τὸ γενικὸ ἀδιέξοδο τῆς δυτικῆς σκέψης ἐπιτρέπει, ἀκόμη, κάποιο διάλογο μεταξὺ τῶν πολιτισμῶν; Διανοούμενοι κάθε εἴδους, φιλόσοφοι καὶ πανεπιστημιακοί, Ἰουδαῖοι, Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι, Μαρξιστὲς καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Ζέν, ποὺ συγκεντρώθηκαν στὴν Τεχεράνη, προσπάθησαν νὰ δώσουν μιὰ ἀπάντηση στὰ παραπάνω ἐρωτήματα. Ἦταν μιὰ κοινὴ ἀνησυχία, ἕνα θέμα συλλογικοῦ προβληματισμοῦ, ποὺ τὸ Περσικὸ Κέντρο «γιὰ τὸν διάλογο τῶν πολιτισμῶν», πρότεινε μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐναρκτήριου συμποσίου του.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΙΕΡΟ

Ὁ καθηγητὴς Ἀνρὺ Κορμπέν, ποὺ ἔχει γράψει ἕνα μνημειῶδες ἔργο γιὰ τὸ περσικὸ Ἰσλάμ, ἀναρωτήθηκε κατὰ πόσο ἡ ἐκλεπτυσμένη τεχνικὴ τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου δὲν βρίσκεται στὴν ρίζα τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἱερό. «Ἂν ἡ Δύση δημιούργησε τὸ δηλητήριο, δήλωσε ὁ Κορμπέν, αὐτὴ εἶναι ἀναμφίβολα ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ βρεῖ τὸ ἀντίδοτο». Ὁ φιλόσοφος, πρότεινε τὴν γόνιμη συνάντηση τῶν διάφορων πνευματικῶν παραδόσεων.

Η ΑΛΛΗ ΛΥΣΗ

Καυτηριάζοντας τὴν «φασουστικὴ» ἀντίληψη τῆς κυριαρχίας ποὺ ὁδήγησε τὸ δυτικὸ ἄνθρωπο στὸν ἀτομικισμὸ τῆς ζούγκλας, στὸν ὁλοκληρωτισμό, στὴν ἐξάντληση τῶν φυσικῶν ἀποθεμάτων τοῦ πλανήτη, ὁ Ρεζὲ Γκαρωντὺ καταδίκασε τὸν πολιτισμό μας. Θεωρῶντας τὸν ἑαυτό του ἐνοχο, κάνοντας τὴν αὐτοκριτική του, ὁ μαρξιστὴς φιλόσοφος φαντάζεται ὅτι ἡ σωτηρία ὑπάρχει στὴν παραδοχὴ τοῦ «ἄλλου» σὰν ἀποκάλυψη μιᾶς ἀκτίνας θείου φωτός». Ὁ Γκαρωντὺ λησμόνησε πὼς ἡ ἰταλικὴ λαϊκὴ σοφία μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ εὐσυνειδησία εἶναι ἡ τελευταία παγίδα ποὺ στήνει ὁ διάβολος στὸν ἄνθρωπο;

Η ΓΝΩΣΗ

Ὁ νέος Γάλλος φιλόσοφος Κριστιὰν Ζαμπὲ ἐπανέλαβε τὴν κριτική του ἐναντίον μιᾶς πολιτικῆς ἀντίληψης τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία ἀντιπαράθεσε τὴν γνώση. Κατὰ τὴν γνώμη του ἡ Δύση δὲν ἔχει μιὰ κοινὴ ρίζα, μιὰ μοναδικὴ ἱστορία, ἕνα κοινὸ τέλος. Ἡ διαμάχη ποὺ τὴν διατρέχει εἶναι ὑπερισορκή, δὲν ἔχει κανένα κοινὸ σημεῖο μὲ τὶς παράλογες διαμάχες τῆς Ἀθανασίας. Στὴν Δύση ἡ γνωστικιστικὴ παράδοση ἀντιτίθεται στὴν κρατικοποίηση τῶν σωμάτων καὶ τῶν πνευμάτων. Ὁ Πλάτων ἀντιτίθεται στὴν Πολιτεία. Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν στὴν «πολιτικοποίηση τοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ τέλος, στὴν Ἀνατολή, ἡ ἰσλαμικὴ γνώση ἀντιτίθεται καὶ αὐτὴ ἐπίσης στὴν πολιτικοποίηση τῆς «ἀποκαλυπτικῆς πίστης».

ΑΝΑΤΟΛΗ—ΔΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

Οἱ θέσεις τοῦ κοινωνιολόγου Ἀνουὰρ Ἀμπντὲλ Μαλλὲκ ὁκολουθεῖ μιὰ τελείως διαφορετικὴ διαλεκτική. Μόνον ὁ Δυτικὸς κόσμος, καὶ μόνον αὐτὸς βρίσκεται σὲ κρίση. Ἡ ἀντίληψη τοῦ χρόνου τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ στρέφεται πρὸς τὴν παραγωγὴ βρίσκεται στοὺς ἀντίποδες τῆς ἀντίληψης τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τοποθετεῖ τὴν ὕπαρξη μέσα στὴν πραγματικὴ τῆς κοσμικὴ διάσταση. Ὁ Μελκιὰν — Σιοβανί, κριτικὸς καὶ ἱστορικὸς τῆς τέχνης, δὲν πιστεύει, ἐπίσης στὴν δυνατότητα ἑνὸς διαλόγου, ὅταν ὁ Βορρᾶς θέλει νὰ ἐπιβάλλει τὶς ἰδέες του ἀισθητικὲς ἀξίες στὸν Νότο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΟΥΝΕΣΚΟ

Ὁ Νατζὶμ Ἀοὺντ Ντὴν Μπαμὰτ καθηγητὴς καὶ ἀνώτατος ὑπάλληλος τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ, ἀνάλυσε τὶς θέσεις τοῦ Λουὶ Μασσινόν. Θέσεις ποὺ εἶναι ταυτόχρονα κλασσικὲς καὶ σύγχρονες, καὶ οἱ ὁποῖες ἐξαναπεκαλύπτουν τὰ πολλαπλὰ πρόσωπα τοῦ ἀραβικοῦ, τοῦ ἀφρικανικοῦ καὶ τοῦ ἀσιατικοῦ Ἰσλάμ. Τέλος, ὁ Ἐσὰν Ναραγκί, διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Παιδαγωγικῶν Ἐρευνῶν τῆς Τεχεράνης, προσπάθησε νὰ καταδείξει τὸν θεμελιακὸ ρόλο τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ, γιὰ τὴν διεξαγωγὴ καὶ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς πραγματικοῦ διαλόγου τῶν πολιτισμῶν. Γιὰ τὸν Ναραγκί, οἱ χῶρες τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσης μοιράζονται σήμερα τὴν ἴδια μοῖρα.

ΠΕΡΣΙΑ: Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΣ

«Ἡ Περσία εἶναι ἡ χώρα τῆς νοσταλγίας. Τὸ φθινόπωρο, τὸ φῶς ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ διαύγεια καὶ τὸ κρασὶ ἔχει τὴν στυφὴ γεύση ἑνὸς ξεχασμένου μυστικοῦ, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶναι τόσο ἔντονο. Ἡ Περσία εἶναι γιὰ τοὺς διανοητὲς μιὰ μοναδικὴ χώρα, ὅπου ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος, ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἱστορία, συναντιῶνται σὲ μιὰ μοναδικὴ στιγμή. Ἡ Περσία εἶναι ἐπίσης μιὰ χώρα τῶν ἀντιθέσεων: Ἡ Δύση καὶ ἡ Ἀνατολὴ συνυπάρχουν καὶ ἀλληλοεπιδροῦν, ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη. Τὰ τζάμια τοῦ Ἰσπαχὰν, τὸ γαλάζιο ὄνειρο ποὺ ξεπηδᾶ μέσα σ' ἕνα ἔρημο τόπο, φαίνονται σὰν μιὰ πρόκληση πρὸς τὸν μηδενισμὸ καὶ προσωποποιοῦνταν, στὴν ἀρχαία Περσία, ἀπὸ τὴν φοβερὴ μορφὴ τοῦ Ἀχριμὰν».

Καὶ μιὰ σκέψη τῆς Φαράχ Παχλεβί:

«Μεταξὺ τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία δὲν κυριαρχεῖ πάντα πάνω στὰ τεχνικά της μέσα, ποὺ τελευταῖα ἀνακαλύφθηκαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει χάσει ἀκόμη τὴν ὕστατη πραγματικότητα, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπὸ κάθε φαινόμενο, καὶ τῆς Δύσης, ποὺ διαθέτει τὸ κλειδὶ τῆς τεχνολογίας, ἀλλὰ ποὺ ἀναζητᾶ μὲ ἀνησυχία τὸ μυστικὸ — ποὺ ἔχασε — τοῦ διαλόγου μὲ τὸ ἀθέατο, ὁ διάλογος εἶναι πιὰ ἕνας βασικὸς ὅρος γιὰ τὴν ἐπιβίωση».

ΔΩΡΑ
ΔΩΡΑ
ΔΩΡΑ
ΔΩΡΑ
Γιὰ τὸν ἑαυτόν σας
Γιὰ τὴν γυναῖκα σας
Γιὰ τὰ παιδιά σας
Γιὰ τὴν οἰκογένειά σας
ΔΩΡΑ
Γιὰ τὶς γιορτὲς
Γιὰ γεννέθλια
Γιὰ κάθε ἐπέτειο
Θὰ βρῆτε σὲ πλούσια συλλογὴ καὶ σὲ τιμὲς πάντα φθηνότερες στὴν
ΝΕΑ ΠΤΕΡΥΓΑ
ποὺ δημιούργησαν γιὰ Σᾶς
ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Χ. & Ι. ΚΑΓΙΑΦΑΣ
ΕΡΜΟΥ 14 ΠΑΤΡΑΙ

ΣΠΙΤΙΑ ΧΩΡΙΣ ΑΔΕΙΑ
ΖΕΣΤΑ-ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ
Μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ εὐκολίες
Ἀριθ. πατέντας 49062
«ΒΙΟΞΥΛ» Δ. ΚΟΡΜΠΑΚΗΣ Ο.Ε.
ΝΟΤΑΡΑ 68 — ΕΞΩ ΑΓΥΙΑ
ΤΗΛΕΦ. (061) — 421-720 — ΠΑΤΡΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΜΟΡΦΩΝΟΥΝ—ΨΥΧΑΓΩΓΟΥΝ —ΞΕΚΟΥΡΑΖΟΥΝ
«ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 32

Η ΤΑΒΕΡΝΑ
«ΤΟ ΚΟΝΑΚΙ»
ΠΑΡΟΔΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ (Ὄπισθεν Ξενοδοχείου ΜΟΡΕΑΣ) — ΤΗΛΕΦ. 424-365
Καθιερώθη πλέον σὰν τὴν καλλίτερη ταβέρνα τῆς Πάτρας. Τὸ βεβαιώνει ἡ ἐκλεκτὴ πελατεία μας ποὺ μᾶς ἐπισκέπτεται ἐπανειλημμένως.
Διατίθεται διὰ συνεστιάσεις κ.λ.π.
ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ «ΚΟΝΑΚΙ»

Θ.Σ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟ
κλισσὲ παντὸς τύπου σὲ τιμὴ γνωριμίας
ΠΑΤΡΑΙ
τηλ. 223.296
αγ. ἀνδρέου 55
(ἐντὸς στο